

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 142. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975277443696/facsimile.pdf> (tilgået 17. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

Mænd, der drev rundt i de lave, tilrøgede Stuer med Piben i Munden og Glasset i Hånden!

Jeg stod dér mellem Adam og Augustinus og lyttede fortumlet til de ivrige Stemmer, til den frimodige Latter; så unge Hænder gribe hinanden i hjærteligt Tryk eller gestikulere forbitret og truende ad hinanden; så Øjne lyse af Harm, af Begejstring eller blot af ungdommelig Glæde. Jeg hørte det overalt: „Nu er vi bievlet Studenter! Nu er Livet vort!“

Åh, hvad vilde det sige? Jeg ønskede jo kun, jeg var Barn igen og sad vel forvaret bag Ruden i Pistolstræde og fornam Eberhards Hånd på min Skulder. Intet var mit — endsige Livet!

Adam og Augustinus kom hurtigt bort fra mig, ind i Vrimlen, hvor Adams skønne, løftede Herskerhoved og høje, kolde Stemme snart samlede al den forvirrede Opmærksomhed om sig, mens Augustinus med sit ydmyge Smil høfligt veg til Side for alle og hist og her stjal sig til en Præsentation, et Håndtryk.

Jeg véd ikke selv, hvorledes jeg kom ind i Krogen ved Vinduet ud mod Admiralgade, blot at jeg stod dér og ønskede mig langt bort herfra. Jeg, som aldrig kunde „lære „Studentereforeningen“ at kende . . .“

Hvad vidste jeg om „Helstatspartiet“, om Bluhme og Ørsted, om de „National-Liberale“, om „Dagbladet“, Bille og Hall? om „Bondevennernes Selskab“, om Tscherning og Bathasar Christensen, om Rigsretten i Februar, dens Retfærdighed eller Uretfærdighed?

Hvad vidste jeg om Heedt og Fru Heiberg, om Goldschmidt, om Høyen og Skovgård? om de nordiske Studentermøder og Grundtvigs Højskole på Marielyst? om Grundlovsfesterne på Eremitagesletten, om Casinomøderne, Folketoget og „Frihedens Morgen“ i 1849?

Ja, hvad vidste jeg om Koleraen og Krigen?

Jeg havde i hine trende solglødende og himmelblå Måneder under den store Pest's Tordensky siddet end strængere end ellers indelukket på Skolens Kvist, åndet en Lugt af Amoniakvand og Kalmusrod, hørt Møbelvogne runle, tunge af Kister og set et Glimt af Baraklejren på Glaciserne og på Østre Fælled — mens Eberhard, i Skoleferien, næsten altid var ude i Byen, i

„Lille København“, i Almindeligt Hospital, i Adelgade og Borgergade, overalt hvor Rædslen var størst og Hjælpen mindst Sent på Natten, når han kom hjem, faldt han i en dødlignende Søvn af Udmattelse, ja glemte til Tider endog sin Aftenbøn. Deraf forstod jeg, hvor stor Gruen var derude i den solbeskinnede, hede- og røgåndende By. Ti som sagt, jeg selv fik kun sjældent Lov at slippe udenfor Skotegårdens Mur, og kun gennem de Ord, der undslap Eberhard i Drømme, blev jeg vidende om den Mare, der red ham og Byen, ja, hele det midsommerligt blomstrende Land derude bag Gravenes duftende Kirsebærtræer og Linde og Voldenes viltende Mølier. Udelagtig som jeg altid havde været i Livet, var jeg det nu i Døden. Jeg skimtede begge, men vågt, som gennem en Rude, der sløredes af min egen ensomme, længselsfulde og søy Ånde.

Og Krigen?

Da var vi jo endnu i Pistolstræde — i Hovedstadens Hjærte, udelukket fra alt. Vi havde hørt Trommer og Hurraråb, Soldaternes Bortdrageu og Indtog, men det kom os ikke ved. Eberhard kendte ikke til det, han agtede jo al denne Verden for „Adiafora“, ja for skadelig, især da Fyrsternes Strid og Folkenes Skrig på panem et circenses. Han var jo tilmed en Fremmed i dette Land, under hvis Klima og verdslige Folkesind han led.

De stakkels Kvinder derimod havde stået i tæt Hob ved Vinduerne og lyttet og spejdet ud efter Fanfarerne og Jublen, og skønt Madam Gundlachsen klagede over, at Kænderne mindskede under den store Begejstring og store Udskrivning af ungt Mandskab, og Husets Ejer, den rige Etatsråd, som Aviserne i de Dage roste for hans patriotiske Gavnildhed, gnavede mod hende og beskyldte hende for at stikke Penge til Side, var de dog hede og røde af Deltagelse, rørte til Tårer over vore Sejre, over Bov og Fredericia, svømmende i Gråd ved Budskabet om „Christian den Ottendes“ Brand i Eckernfærde Fjord. Mange af dem havde vel en Broder, der, omend han forlængst havde forskudt dem, dog stadig var deres Stolthed, eller den, som var den eneste hemmelige Ven blandt alle „Vennerne“, med der-